

GYÓGYSZERÉSZI KÖZLÖNY

TUDOMÁNYOS ÉS KÖZÉRDEKŰ GYÓGYSZERÉSZETI SZAKLAP
A MAGYARORSZÁGI GYÓGYSZERÉSZ-EGYESÜLET HIVATALOS LAPJA

Előfizetési ár: Negyedévre . . . 8.— pengő Egyes szám . . . 70 fillér Megjelenik minden szombaton.	Szerkesztő: KARLOVSZKY GEYZA † 1892—1936. Társszerkesztő: KORITSÁNSZKY OTTÓ	Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, VIII., Vas-utca 12. Telefon: 1—392—25.
---	--	---

Szent-Györgyi professzor világsikerének tanulságai.

Sorsüldözött, szegény nemzetünk néhány boldog órát és boldog napot kapott ajándékba a gondviseléstől, a tudós professzoron át, aki megszerezte magának a Nobel-díjas kitüntetés dicsőségét és hazájának azt a boldog érzést, hogy büszke lehet a magyar névre. A szegedi egyetemen a gyógyszerészeket is oktató *Szent-Györgyi* professzor tudományos munkásságának elismerése és az orvosi Nobel-díjjal történt jutalmazása, világszerte nagy feltűnést keltett. A kitüntetés az egész világ figyelmét a szegedi egyetem tanárára és e mellett a magyar kultúrára és tudományoséletre terelte. Azzal, hogy a legmagasabb tudományos értékelést jelentő díjat magyar tudós nyerte el, ismét felfigyel az egész világ a megcsonkított kis Magyarországra, annál is inkább, mert Szent-Györgyi professzor tudományos munkáját Szegeden, a kiüldözött, magyar földre menekült kolozsvári egyetem új otthonában, a Tisza partján naggyá nőtt szegedi egyetemen végezte. Csonkahazánk tehát ezekben a napokban az egész kulturvilág érdeklődésének központjában áll és az összes nemzetek csodálattal és tisztelettel tekintenek erre a kis országra, mely szegénységében, megcsonkítottságában és maroknyi népességével a hatalmas, nagy nemzeteket is bámulatbaejtő *csúcsteljesítményekre* képes.

Csúcsteljesítmény az istenáldotta tehetségű Szent-Györgyi professzor munkássága és annak eredménye — ahogy a feledhetetlen nagy kultuszminiszter, *Klebelsberg* Kunó gróf nevezte az állagon messze felül emelkedő, magasratörő kulturális és tudományos teljesítményeket. S a Nobel-díjas tudós első útja, amikor a nagy kitüntetésről szóló táviratot megkapta, néhai *Klebelsberg* Kunó kultuszminiszter sírjához vezetett. Odavitte a hála és szeretetteljes emlékezés. Neki köszönheti ugyanis azt a lehetőséget, hogy hazai egyetemen fejthette ki tudományos munkássá-

gát, mellyel halhatatlan dicsőséget szerzett csonka hazánknak is. *Klebelsberg* miniszter hívta haza Angliából a fiatal tudóst és felajánlotta neki a szegedi egyetem orvosvegytani katedráját. A nagy kultuszminiszter éles szeme látta meg a külföldön búvárkodó Szent-Györgyiben a hatalmas tehetséget és páratlan judiciuma felismerte a benne és kutatásaiban rejlő fényes ígéretet. Provideáló bölcsességgel alkalmat nyújtott tehát arra, hogy Szent-Györgyi professzor itthon dolgozzék és a szegedi egyetem tanára nemcsak hogy beváltotta a hozzá fűzött várakozásokat, hanem olyan dicsőséget szerzett hazájának, amellyel mindig joggal büszkélkedhetünk a nemzetek nemes versengésében.

Szent-Györgyi professzor fényes sikere sokféle tanulságot kínál számunkra és sokféle következtetésre ad alkalmat. Példáját a nemzetek hosszú során át fogják tanítani és eredményei között mindig föl fogják említeni, hogy visszaadta a nemzetnek önbizalmát olyan időkben, amikor ez a megcsonkított ország tapogatózva és aggódó lélekkel kereste a kivezető utat Trianon utáni háttérbe szorultságából. Megmutatta, hogy az erős és diadalmas magyar szellem fensőbbisége az, amely kijelöli helyünket a nap alatt és ennek a termékeny szellemnek alkotásai vezetik el a nemzetet céljai eléréséhez.

A gyógyszerészrend számára közelebbi tanulságokat is rejt az az őszinte emberi mozzanat, melyben a Nobel-díjas professzor hálája nyilvánult meg a halott miniszter emléke előtt. Ezt a tanulságot akarjuk átnyújtani azok számára, akik a gyógyszerészrend tudományos haladásának ütemét a kezükben tartják. A világsiker tényéből azt a következtetést vonjuk le, hogy a tudomány megbecsülését, annak külföldi elismerését csak úgy lehet elérni, ha *a kormány lehetőséget ad tudósainknak munkára, tanárainknak oktatásra és a magyar ifjúságnak tanulásra.* A

Szent-Györgyi professzor tudományos sikerével bizonyított tétel azonban nemcsak ebben a vonatkozásban áll és nemcsak a csúcsteljesítményekre érvényes, hanem még sokkal inkább az átlageredményekre, mert a zsenik törvénye amúgyis keresztültör az élet kicsinyes akadályain. Lehetőséget kell adni a munkára, a haladásra, a tudományos fejlődésre, mert az átlagteljesítmények széles mederben viszik előre a tudományok színvonalát s a jó átlagmunka által megtermékenyített talajból szökken magasba a zsenik óriás szelleme.

A magyar gyógyszerésztársadalom már évtizedek óta várja a lehetőséget a magasabb, szélesebbkörű, jobb kiképzésre. Szünet nélkül szorgalmazza és hadakozik érte a meggyőzés, az érvek fegyverével. A gyógyszerész kiképzéssel foglalkozó tanárok ismételten megállapították a fejlettebb kiképzés szükségességét és a tudományos körök részéről támogatásban részesül rendünknek ez a tiszteletreméltó törekvése. Csupán a kormány elhatározása hiányzik ahhoz, hogy a jövő gyógyszerésze olyanfokú tudományos kiképzést nyerjen, amely ismét lehetővé tenné azt, hogy komoly tudományos, laboratóriumi munkásságot fejthessen ki.

A Nobel-díjas tudós hálás szívű fejhajtása a sírnál a tudományos munkásságra alkalmat nyújtó halott kultuszminiszter előtt nemcsak vonzó és tiszteletet keltő emberi gesztus, hanem súlyos bizonyíték számunkra. Azt bizonyítja, hogy nem elég a munkakedv, a képzettség, sőt a tudás sem, ha nincs meg az alkalom kifejlesztésükre. A gyógyszerésztársadalom számára is meg kell adni az alkalmat a tudományos haladásra, mert ez a tudományág már megmutatta, hogy sü-

rűn akad művelői között olyan kiválóság, aki az emberi szellem nagy alkotásainak sorát gyarapítja. Ki tudhatja, mikor veszi kezébe a lombikot egy új Scheele, egy új Sertürner, hogy kutató szellemével új csodát ajándékozzon az álmélkodó világnak. De ehhez igazi tudományos alap kell, jól megszervezett, magas színvonalú átlagképesítés, amelyből nem autodidakták és dilettáns aranycsinálók születnek, hanem komoly tudósok, akik a céltudatos alkotás hevületével dolgoznak az emberiség javáért.

A gyógyszerésztársadalom már régen sürgeti a gyógyszerészképzés reformját és már régen érzi annak szükségét, hogy olyan oktató tanárai legyenek, akik maguk is gyógyszerészi képesítéssel rendelkeznek, (ahogy az külföldön már csaknem mindenütt megvan). Az igazi tudományos munka kedvét és lendületét csak az tudja beleoltani hallgatóiba, aki összeforrott velük a közös hivatás szeretetében. Elemi joga minden pályának, és az élet minden vonatkozásában látható elemi követelmény, hogy olyan kiválóságok tanítsák a feltörekvő ifjúságot, akik ugyanabban a hivatási körben emelkedtek tekintélyre. Lássá be végre a kultuskormány is a gyógyszerészrend igényeinek jogosultságát és valósítsa meg kiképzésünk reformját.

A gyógyszerésztársadalom minden tagja mindig hálával emlékezne meg annak a kultuszminiszternek nevére, aki lehetővé tenné tudományos kiképzésünknek a mai kor színvonalára való helyezését és mi is, utódaink is mindig glóriával öveznék annak a nevére, aki a rég vajdó kiképzési reformot megvalósította. S ha egykor egy új, magyar Sertürner születnék, annak hála az egész nemzetével meghatványozva fényt vetne a reformátorra és alkotására is.

Széljegyzet a gyógyszerészproblémák kérdéséhez.

Irta: dr. Konrád Géza budapesti gyógyszerész.

Dr. Atzél Elemér miniszteri tanácsos úr előadása a gyógyszerészet problémáiról nagy hatást váltott ki mindnyájunkban. Méltatását is olvastuk a Gyógyszerészi Közlönyben. Itt csupán néhány gondolatot szeretnék hozzáfűzni.

Jól tudjuk, magunkon tapasztaljuk, hogy a gyógyszertár nem „aranybánya”, mégis megdöbbenett bennünket a megállapítás, hogy a Gyoja által segélyre szorulóknak 60%-a volt gyógyszertártulajdonos hozzátartozója.

A gyógyszertárak értékét nemcsak a laikus közönség, de mi magunk is, igen magasra tartjuk. Ezen értékelés nincs arányban a gyógyszertár jövedelmével. A köz szempontjából azért nem haszon nélkül való ezen túlértékelés. Eltekintve attól, hogy vagyonadót fizetünk magas vagyonérték után, igen soknál ez az illúzió adja

meg a kitartást, az energiát a nagy lekötöttséggel, nagy felelősséggel járó foglalkozáshoz.

Akik azonban kiadásaiknál és hitel igénybevételénél nem a reális jövedelmet, hanem e magas értéket vették mértékül, azoknak vagyoniilag tönkre kellett menniök.

*

Nagyon megérdemelt volt az a megróvás, mellyel dr. Atzél tanácsos úr a percenteket adó gyógyszerészeket illette. Ezeknek gondolkozásába világít be az a beszélgetés, melyet egy vidéki vilamos centrálé igazgatójával folytattam. Elmondta nekem, hogy kb. 100.000 lakosú városát lát el villamos árammal és dacára annak, hogy a fogyasztók által fizetett ár egy töredékéért tud áramot szállítani egy több kilométerre fekvő fürdő villamossági központjának, saját városát